

Waarom voetballers steeds meer in clubs investeren

Sport: Hasselt Editie, 21 Nov 2020

"Het is positief dat spelers zich engageren. Ze zijn Standard dankbaar voor de kans die ze er kregen"

Je hebt geld en je wilt wat. In navolging van Axel Witsel en Marouane Fellaini stak onlangs ook Nacer Chadli geld in Standard. De drie Rode Duivels treden daarmee in de voetsporen van sterren als David Beckham en Ronaldo. Waarom doen ze dat? Op onderzoek.

Je hebt Chadli, Fellaini en Witsel bij Standard. Eden Hazard zocht het wat verder van huis en investeerde in het Amerikaanse San Diego 1904 FC. De bescheiden club staat nog lang niet op het niveau van het Inter Miami van David Beckham. Thibaut Courtois kocht zich in bij Inter de Madrid, Zlatan Ibrahimovic bij Hammarby. Vincent Kompany heeft zijn BX Brussels, maar zag sinds hij T1 van Anderlecht werd af van zijn plan om aandelen van paars-wit te kopen.

Kortom: voorbeelden van (ex-)spelers die in voetbalclubs investeren zijn er voldoende. "We zien het tegenwoordig al wat meer", bevestigt sporteconoom Thomas Peeters, die verbonden is aan [Erasmus Universiteit](#) in Rotterdam. "Beckham heeft met Inter Miami een eigen club, maar heeft ook met Ryan Giggs en een paar andere ex-ploegmaats van bij Manchester United aandelen in Salford City. Er zijn meerdere oud-spelers dat pad opgegaan. Een van de redenen daarvoor is natuurlijk dat voetballers de laatste decennia meer en meer zijn gaan verdienen. Zij hebben de mogelijkheden."

Clubs als Bayern München en Ajax staan erom bekend ex-topvoetballers aan te stellen in het bestuur. "Dat zijn goed geleide clubs", vindt ondernemer Roland Duchâtelet. "Iemand die intelligent is en zelf op hoog niveau gevoetbald heeft, kan van zeer grote meerwaarde zijn in de top. Bij Anderlecht wordt de expertise van Kompany ook gebruikt."

Peeters: "Voor voetballers is het in ieder geval de mogelijkheid om een positie te krijgen die ze in andere sectoren misschien minder makkelijk kunnen verwerven. Mocht een Chadli in een softwarebedrijf investeren, zou hij niet onmiddellijk een zitje in de raad van bestuur krijgen. Bij Standard behoort dat wel tot de mogelijkheden, mocht hij interesse hebben."

Sclessin

Anders dan Fellaini, die een lening aan Standard verstrekke, investeerden Chadli en Witsel in het vastgoedproject van de Rouches. Iets waar Standard-voorzitter Bruno Venanzi eerder ook Duchâtelet voor benaderde. De Truienaar bedankte en is sindsdien niet van mening veranderd. "Ik heb geen interesse meer om te investeren in voetbal. Het immoproject is voor mij geen optie meer", benadrukt hij. "Maar het is positief dat die spelers zich engageren. Ze zijn Standard dankbaar voor de kansen die ze er gekregen hebben en willen de club steunen. Het is de eerste keer dat ik daarvan hoor. Ik vind die erkentelijkheid heel mooi, want dankzij Standard hebben zij in hun voetbalcarrière veel geld verdiend. Ze moeten zich er wel van bewust zijn dat

voetbalclubs die winst maken zeldzaam zijn. Genk is nu een uitzondering. Als je als speler geld verdient, staan daar nauwelijks kosten tegenover. Een clubeigenaar moet naar veel meer kijken."

Op dit moment gaat het echter om een stille investering in vastgoed, meer bepaald Sclessin, zoals ze in een appartement zouden doen. Een operationele functie binnen de club bekleden Chadli en Witsel niet. "Het is in elk geval zo dat bij Standard de laatste tien jaar stelselmatig kapitaal uit de eigen vennootschap is gevloeid", legt sporteconoom Peeters uit. "Door de materiële activa (het stadion, nvdr.) in een andere vennootschap onder te brengen, haalden ze cash binnen. In de toekomst mag je verwachten dat die vastgoedvennootschap het stadion aan Standard zal verhuren. Dat zal de club geld kosten, terwijl Sclessin hiervoor juist een bron van inkomsten was. Maar alles hangt af van de afspraken die er gemaakt zijn met investeerders als Chadli en Witsel. Op dit moment valt niet te zeggen of dat immoproject winstgevend of niet zal zijn."

Ondertussen is er wel veel waarde uit Standard genomen. Peeters: "De spelers vertegenwoordigen nog waarde op de transfermarkt, maar een nieuwe overnemer van Standard zou verder alleen een merknaam en een embleem erven. Deze constructie is een manier voor Venanzi om de touwtjes in handen te houden. Een grotere investeerder zou veel meer medezeggenschap eisen. In dat opzicht loopt hij met de constructie van Witsel en Chadli geen rechtstreeks risico. Zij zullen zich niet meteen moeien met de leiding. Een Marc Coucke zou dat wel willen."

Geen multinationals

Terug naar voetballers en hun groeiende honger naar ondernemen. Uiteraard verdienen ze bakken geld, maar is dat voldoende om een meerderheidsbelang bij een (Belgische) topclub te kunnen bemachtigen? Peeters: "Ondanks het ogenschijnlijk grote geld dat in het voetbal omgaat, zijn veel voetbalclubs relatief gesproken kleine bedrijven. Je kan voor - naar de normen van het bedrijfsleven - bescheiden bedragen een club overnemen. Voor iemand die het gemaakt heeft in het bedrijfsleven is de overname van een voetbalclub niet duur. Het klinkt natuurlijk vreemd, omdat het gaat om miljoenen. Maar in verhouding met multinationals is een voetbalclub een bescheiden onderneming. Iemand die rijk geworden is als voetballer kan dus een significant deel van een club aankopen."

Neem nu Real Madrid, de grootste voetbalclub ter wereld. De Koninklijke heeft een omzet van 840 miljoen euro. "Als je dat vergelijkt met een bedrijf als Shell: dat heeft het 250-voudige", stelt Peeters. "Heineken, een hoofdsponsor van de Champions League, zet 20 à 30 keer zoveel om als Real. In mijn lessen gebruik ik weleens transportgroep Essers. Dat zou met verre voorsprong de grootste voetbalclub van België zijn. Het is een bedrijf dat niet zo tot de verbeelding spreekt qua merknaam, maar de grootte van de omzet is er."

"Wij verwachten dat een club overnemen een dure affaire is, maar voor mensen die in andere sectoren groter zijn geworden is dat niet zo. Voor een Marc Coucke is het - oneerbiedig gezegd - speelgeld. Het geeft ook de mogelijkheid aan mensen die goed verdiend hebben als voetballer om in clubs te investeren. Met een paar miljoen euro kom je al een heel eind. De meeste clubs zijn ook niet zo winstgevend en dat schrikt de gewone belegger die rendement zoekt en niet te veel risico wil af."

Ronaldo

Een interessant voorbeeld van een (voormalig) topspeler die in een voetbalclub investeert is de Braziliaan Ronaldo. Hij kocht voor zo'n 30 miljoen euro 51 procent van de aandelen in Real Valladolid. Een immens bedrag voor een matige club waar hij nochtans niet voor speelde en zelfs geen enkele band mee had. Waarom zou je zoiets doen? "Het is een gok, maar een berekende gok", legt Peeters uit. "In Spanje is er recent extra gereguleerd. De Primera Division verkoopt nu collectief tv-rechten en is bezig met een salary cap in te voeren. Door de nieuwe deal strijken de kleinere clubs voortaan een pak meer tv-geld op. Dat evolueert richting de bedragen in de Premier League: elk jaar mogen de clubs daar 150 miljoen euro bijschrijven, puur aan tv-geld. Zelfs als de Spaanse eersteklassers maar aan de helft van die som komen, heeft Ronaldo een goede zaak gedaan. 30 miljoen is namelijk niet veel geld als je elk jaar 75 mag bijschrijven."

Met andere woorden: het is nu zeer interessant om een Spaanse eersteklasser te kopen. "De interesse in Spaanse clubs is daar zeker niet gedaald. Het verschil met de tweede afdeling is wel heel groot, dus clubs die net degradeerden balen extra hard", weet Peeters. Maar er is ook een risico. Mochten de grote clubs hun supercompetitie-idee doordrukken, dan kan het hele systeem weleens in elkaar storten. Als Barcelona, Real en Atlético Madrid effectief uit La Liga stappen, blijft er in Spanje niet gek veel meer over. De interesse zal dalen en de tv-gelden zullen dezelfde vlucht nemen. "Op dat vlak is het een beetje een gok die Ronaldo neemt."